

Gaŝŝit 1891 Khrjebianski farat dr. theol. a fil. Bjedrich Gella.

Bauzen

Na śwęćże je cźma, pśchetoż na śwęćże namafaŝy ŝtaroŝcź, ŝaŝoŝcź, boloŝcź, nuŝu, ģmjerć; na śwęćże namafaŝy ģidu, njeŝpoŝojnoŝcź, ģebicźiwoŝcź, njeŝŝeŝjednoŝcź, będźenje, wóŝnu; na śwęćże namafaŝy ģnęw, ŝŝoŝcź, ģręch. Njeje to doŝkaŝa doŝcź ŝa to, ŝo je na śwęćże cźma? Mŝy njeģamy njeprawi ģnć. Węŝte śwętko ŝo teź namafa. Pŝchetoż nam ŝģeŝcźijanam druģdy poroģuja, ŝo jenoź cźorne wiđimŝy, ŝo

namy pesimiſtiſku ſmyſlenoſć. Nė, my bėle, Ɣwėtko teſ w-
dſim, ale cſma, wo kotrejſ rėczachmy, je nėſhto, ſhtoſ tudn
je, kotremuſ njemoſem, ſ pucſa hieſ, ſhtoſ njeſmėmy ſaprecſ.
Ale to dnrhimy wėdſecſ, ſo wiſho Ɣwėtko, kiſ na Ɣwėcſe na-
deńdſeſch, tola mőz nima, cſėmnoſć ſahnacſ. Pſchetoz hewaf
hody njetriebamy, ale to je runje wopſchijecſe iwieſelazeje
hodowneje powieſcſe, ſo tehdom je to Ɣwėtko ſkhadſało, kiſ 'e
mőznice hacſ wiſcha cſėmnoſć. W prėnim ſtawje Ɣw. Jana
cſitam: „A Ɣwėtko Ɣwėcſeſche w cſėmnoſći, a cſėmnoſć nje-
je jo ſapſchijała.“ Tak ſteji ſnajmjeńſcha w naſchej Ɣerbicej
bibliji. A naiſſėrje dnrhimy po Ɣriſiſkim prateſcſe tutu
ſchtucſu tak ſroſumicſ, ſo rėka: „A Ɣwėtko Ɣwėcſeſche w cſėm-
noſći, a cſėmnoſć njeje jo, Ɣwėtko, piſchewinyſa.“ Pſchetoz
Ɣwėtko w naſchim Knjeſu Khrnſtuſu ma wjeſchu mőz hacſ
wiſcha cſma.

Teſ ſa cſėmnoſć naſcheje duſche Ɣwėcſi tuto Ɣwėtko.
Pſchetoz tőn je Ɣo hody narodſil, kiſ naſ dſenſa hiſcſe na
Ɣwoje lube waſchne piſcheproſchuje: „Pőicſe Ɣem te mni
wiſchitſy, kiſ wy ſprőzni a wobcſeſeni ſcſe, ja chzu waſ wofſche-
wicſ. Wſmicſe na Ɣo mőj pſchaf a wuficſe wote mnje, do-
felſ ja cſicſeje myſle Ɣym a wutrobu poſorny; dſa budſe-
cſe wotpocſinſ namafacſ ſa Ɣwoje duſche!“ Haj, runje tőn,
kiſ mėr pyta ſa Ɣwoju duſchu, ale wonka nihdſe najenamaf, a
Ɣmė wjedſecſ, ſo je Ɣo hody w Bethlehemye tőn narodſil, kiſ
praji: „Mėr wam woſtaju, Ɣwőj mėr ja wam dawam. Ja
njedawam wam jało Ɣwėt dawa. Waſcha wutroba Ɣo nje-
ſtrőzej ani Ɣo njeſtrachuj.“ Pſchetoz tak Ɣu tola jandſeljo we
prėnjej Boſzej noſy wonka na Bethlehemyſkich honach ſpėwa-
li a wyſkali a ſhwalili: „Cſeicſ budſ Bohu we wyſkoſcſi,
mėr na ſemi a cſłowjeſkam dobre ſpodobanje!“ A tuto Ɣlo-
wo pſacſi, teſ hdyſ Ɣu wot tamneje prėnjej Boſzej noſy hacſ
do tuteje dale na Ɣwėcſe wojowali a teſ lėſka runje w Šcha-
niſkej dla ſałoſtneje wőny mjes krajanami ſrudne hody ma-
ja. W Khrnſtuſu je mėr! Haj wiſchaf, na tutym Ɣwėcſe bu-
dſeja dale wojowacſ, a Khrnſtuſ Ɣam praji, wėſchcſo wo wu-
tupjenju mėſta Jeruſalema a lőnz Ɣwėta: „Wy budſecſe
Ɣlſchecſ wőny a tak budſa ludſo wo wőnach rėczecſ. Glaj-
cſe a njeſtrőzeicſe Ɣo; piſchetoz to dnrbi Ɣo wiſchitſo priedy
ſtacſ; ale tőn lőnz hnydom njeje.“ Hdnyſ pak Khrnſtuſ ſaſo
pſchindſe w Ɣwojej kraſnoſći — tak Ɣw. advent nam piſchi-
powjedaf je — a wėcſnoſć Ɣo ſapocſnje, ſana wőna, ſana
ſtarocſ, ſane horjo, ſana ſlőcſ wjaſ njebudſe!

„Ja, to Ɣwėtko, Ɣym piſchicſhoſ na Ɣwėt, ſo ſadny, kiſ do
mnje wėri, by w cſmje njewoſtał.“ Njeje to kraſne Ɣlu-
bjenje? Khrnſtuſ je hody tehodla ſ nam ſhudym cſłowje-
kam piſchicſhoſ, ſo ſadny by w cſmje njewoſtał. Woprawdſe
ſadny? Nė, niſ zyle tak powſchitſkownje: ſadny, kiſ do njeſho
wėri! Haj, na tym leſi! Runje tak, tak w nam wiſchitſim lu-
bim a derje ſnatym hodownym Ɣłowje: „Tak je Bőh Ɣwėt
lubował, ſo je Ɣwojeſo jenicſkeho narodſeneho Ɣyna daſ, ſo
bychu wiſchitſy, kiſ do njeſho wėrja, ſhubjeni njebyli, ale wėcſ-
ne ſiwenje mėli.“ Potajſim teſ w tutym hronu rėka, ſo
njeſſu wiſchitſy bjes wumėnjenja mėrjeni, ale wiſchitſy, kiſ
wėrja.

Haj, hody wote naſ Ɣebi teſ Ɣylnu, twjerdu wėru ſada-
ju, ſo bychmy Ɣo woprawdſe teſ wobrocſili ſ tutemu Ɣwėtku
wiſcheho Ɣwėta. To mőzemy wufnyſ wot paſtryjow w Beth-
lehemje: Woni bėchu drje widſeli njebieſke Ɣwėtko, jało jan-
dſelow jaſnoſć a kraſnoſć iſch wobſwėcſi. Ale potom Ɣo
njebieſka ſaſo ſawrjechu, a ſane Ɣwėtko budſeſche ſim dale
Ɣwėcſiło, njebudſechu-li Ɣo na pucſ naſtaſili do Bethlehema

a tam Knjeſa Khrnſtuſa pytali a Ɣo ſ njemu we wėrie
modlili!

A teſ my jenoſ potom dale w cſmje njewoſtanjemy, jeli-
ſo do Khrnſtuſa, do Ɣwėtka, wėrimy! Haj, wėrimy my?
Naiſſėrje bychmy wiſchitſy ſiawny haj na to wotmolwili! My
chzemy wėricſ. Esmy to wiſchaf pſched ſonfirmaciſim wol-
tarjom Ɣlubili! Bė pak piſchego naſcha wėra doſahaza, twjer-
da, tak, ſo mőze, tak Jeſuſ ſada, hory, piſchetaſicſ? Wbo
njeſmy wiſchitſy hodſiny małowėry mėli, w kotrychſ dnr-
biamy ſ muſom ſe ſcſjenja Jeſuſej wuſnacſ: „Knjeſe, ja
wėrju, pomſaj mojej njewėrje!“ Na wutrobje njeſch nam te-
hodla teſ hody proſtwa leſi: „Nėtk Ɣwiatoh' Duſcha proſſymy
ſa wobſtajnu wėru, w kotrejſ Ɣmy!“

Tuſ, Jeſu, Ɣlőnz Ɣodow jaſne,
Mi Ɣwėcſ je Ɣwojej miſoſcſu.
Two, Ɣlſchecſ Ɣnadſ wjeſele mi kraſne,
Mi nawucſ mudroſcſ hodownu,
Kaſ w Ɣwėtle twojim ſhodſicſ mam,
Dſaf Ɣodow tebi anoſcham. Šamjeń.

Ɣodowny Ɣwėdſeń.

Ślőſ: Haj Boha njebieſka kraſnje nam ſhwal.

Eso Ɣwėtej ſjewiła luboſcſ je Boſa
Tak wulka! Wėtſcheje tu njeje!
Eso jeje wjeſelicſ wiſchitſy cſi mőza,
Kiſ maja luboſcſ ſ Je uſej.

Se Ɣwojej' kraſnoſće piſchicſhoſ Ɣam dele,
Je Boſi Esm — tak cſitaſch — ſ nam.
Wot Wőtſa piſchinjeſ je darow tak wjele,
Hdyſ cſłowjeſ Ɣo narodſi nam.

Eso luboſcſ ſjewi nam hrėſchnikam kraſnje,
Kiſ ſa naſ woprowaſche Ɣo
Nam Ɣlőnz njebieſke ſeſkhadſa jaſnje,
Bőh ſhudym nam wobradſi wiſcho!

Šhto luboſcſ najwjetſchu wopſchijecſ mőze,
Kiſ ſa naſ Ɣo dała je tu?
Nėtk ſtyſkne wutroby klapaju lőſe,
Hdyſ piſchicſe hacſ ſ Eſbőznicej Ɣu!

Hdyſ w noſy cſłowjeſtwo hłuboſo ſpaſche,
Eso Ɣwėtko ſaſwėcſi do cſmy. —

Nasch Sbožnik bohatstwo fražne je nasche;
S nim žiwjenje doštali smy!

Tuž nětko kšesćenjo khwatajmy k njemu!
Wón wučet nasch we strasche je!
Tu k hudu wutrobu wotewrmy jemu!
S nim jenož pucz do njebiež dze!

Nětk hošča wulkeho witajmy rjenje,
Wón nascha je křlnošč nam tu!
S nim w swjatkubje šubjeni nježmy my ženje.
Zomu dajmy džak, kwalbu, česć wšchu!

Hdyž k hudu wutrobu Jesušeje damy,
Sso modlo pschi žlobiku tam
My trošć, mēr njebieški we wutrobje mamy.
Wón cžlowještvo wobšboži sam.

Hody nětk wěrjazy wješele maja:
W dach lubuje Bóh Wótčez naž!
Psches Ducha Božeho Sbožnika snaja!
Raž Wón naž, Joh' lubujmy saž!

Saj, hody, lubošny k wjedžen to rjany,
We Křnšće sbožny, wjebožny!
Psches lubošć bójstwu lud Boži je křman
Na wěčny k wjedžen hodowny! Jan Wiczas.

Maczeř bo modli.

Schtož tu podamy, njeje po kwojich kłowach hodowne; to kłowo „hody“ tu nješteji. A tola, wšcho, schtož w tutych ryncžkach šteji, je tak poľne hodowneho synka a klinka a to, wo čimž tu rěč, je křobu najlěpschi hodowny dar, kotryž móže maczeř, móže nan džěšču wobradzić. So to by! A so by křžde džěščo maczeř, nana takle jěsnacž mohło a křměło. Tuž čitaj křždn, staršćeje a džěčzi, tole dwójzy a saž a saž!

Nascha maczeř — wona tu jednorje bě. Wona je džělača, křošćki licžila, schila, pľofala... čačala... a druhdy pľafala. A to běšće nimale wišćitko, schtož my wo naschkej maczeri wjedžachmy, kotraž běšće woľoľo naž kaž křwětko wo dnjo a kaž čzople křncze w nozy. Ale mój běchmój hišćeje pišće maľoi, so bychmój ju w jejnej lubošći sapšćijaľoi. Mój křwój maľny wišćedny džěń tak pschěbychmój a mějachmój na nim křwoje maľke starošće a wažnošče, křwoje potajništwa a hraiki. Wona běšće woľoľo naju kaž ta čzopľota. Mój ju trjebachmój a sažo ju woštajichmój. Hdyž kř wona křmějeschje, kř so njeju křobu křmējachmój, hdyž pľafaschje, wuběhnychmój. Mój ju lubowachmój, kaž džěčzi wišćak lubuja: horžo a liwko se sahorjenjom a so žunjom.

Tuž jedyn wječor pschindže: w tym čažu, jaľo běšće mój bratr Jakub přenje ľeto do wučžby wušćoľ; tš mēžazy so domu w přjećžkach, tu a tam dopižniza so wulćimi, prostymi pižmiki a maľo kłowami pschindže. Maczeř wišćitko so rućki poľoži a čžitaschje, a potom křmēdžich tež ja čžitacž — a na to bu dopižniza do boľa poľožen a kř namaka w maczeřnym maľym čžornym drjewjanym kaschćiku spody spěwaršćich a lišćoweje wobwalćki so njebož nanowymi wľoľkami.

Saj, to běšće potajkim tón wječor, na kotrymž kaž pschězo we křžu ležach, mjes tym so maczeř hišćeje pľdla w křchi nje wišćitko dowobštara a kulći sa bližšchi džěń běleschje. Za běch hižo pschi wuřnjenju, wono běšće tak rjenje, rōž saľkowla wjšće wucha, snate křoćeľe w pľdlańšćim rumje a wonka do wofna to prašťanje nařmšćeho deschća. Wono běšće křwarnje, hišćeje maľa byč a jow křama we křžu ležecž,

mjes tym so dyrbjeschje staršchi bratr w žusej komorzy pod tšchju spacž.

Křwilu poľdžischjo macž pschindže, wobhľadniwje a bjes křwětko kaž pschězo; wona kř pschi křwětko, kotrež wot latarnje na drōny psches sapowěžnjene woľno do jšćny padašće, wuľkěľa; potom hišćeje ras kř moľemu křžu pschistupi, mje prawje pschitry... poľľuchaschje... ja so mērom ležach, kř njehibnych a čžinjach kaž bych spala, kaž hewak pschězo w tutym čžažu. Tola jaľo wona sažo kř křwoľemu křžu šćupaschje, hnydom woczi wotewrišći sa njeľ pohladach.

Tuž ja tehdy kř přěnjemu rasej wobhľadach, so kř maczeř pschěd křwoľim křžom poľlatny; wona na woběmaj kolenjomaj křecžeschje, křwoľej ruzny šćny kaž džěčžo a hľowu na njeľ pľhili; křnadne křwětko so drohi kaž běľny šćžěń na jeľe hľadkich wľoľach ležeschje. Wona kř modleschje. Žyľe čžicho, ramjenji kř poľbēhowschćej kaž pod čžěžćim šćnychowanjom. Za ju přěni ras takle křamu w čžmicžćatej komorje wobhľadach, tak bliľko, so mohľa ju so rućomaj pschimnyčž a tola tak spodžiwnje daloľo, so njeswažich kř hibnyčž.

Maczeř do křwoľeho Boha wěrjeschje a tak tež naju wotčahny; po starym dobrym waschćnju, ale bjes křždeho gwałta. Wona we křwoľe, wutrobje křwoľu wēru noschěschje a ju je křwoľej džěľawojćžu wopofaľa. Ale wona wo tym wšće njeľe čžeschje. Wona běšće wječor kaž wječor so namaj modlitwy ipěwala, pschi naju křžomaj poľľadaľ, we křwoľej wišćednej džěľawej draľće, pschězo trochju mucžna... so křutnym wobľicžom a so pohladnjenjom do dala. Jeľe pschitomnošč kř wječžornej modlitwy křľuscheschje, kaž samjeń kř wobsamćnjenju.

Ale jow nětko wona křama křecžeschje, jednorje a ponižnje a jeľe wudžěľanej ruzny kř nětko čžischje samćnyšćej, do Božej wole podatej a w njeľwucžěnym poľoľu. Sa křho wona so Bohom rěčeschje? Sa Jakuba drje, kotrehož njemōžeschje w nozy wjazy pschitrywacž... Sa mnje křnano, kotraž křm tak čžasto thorowata; wona ma jenož naju wobeju... Mi je tak, kaž bych kř do jeneho potajništwa pschědreľa: W tutymaj šćnyćnjenymaj rućomaj nascha maczeř křwoľu žyľu wutrobu a lubošć Bohu napšćecžiwno nožny. Mi je tak, kaž bych ja přěni ras křwoľu maczeľ tajku wobhľadaľ. A wiđžu ju bjes křždeje wišćednošče. — Nadobo wēm, tež wona schćita trjeba; tež wona trjeba něľoho, kotryž nad jejnym křamćnym byčžom šteji. A nusu a schćit kaž wobarnowanje wona w křwoľej wutrobje nožny. Za hišćeje na nju hľadam, hdyž wona hižo dawno we křžu leži a tak čžicho dnja, kaž njedhaľo niľoho we šćpanju budžicž a myľicž. Tak wona pod Božim schćitom a křnym wotpocžuje, do kotrehož kř tež moje džěčžaze šćpanje ponuri.

W hrajach, džěľach a starošćach pľdnišćich dnjom tutón podawć so džěčžazyľ ľet w pomjatku tu a tam šćľedny, ale šćhubiľ kř njeje. Pschězo sažo kř we čžichich nozach wřoczi a mi pschěd woczi šćaji snamjo dobreje, křwērnej maczerje, kotraž kř we wišćem křwoľemu Bohu poruczi po křľowje japoschćoľa: Wišćitke waschje starošće čžižćicž na Boha Waschěho Křjesa; wón kř sa waž stara. M. S.

Sy Ty tutón dar kř hodam daril!

Bě w thorowni. Tam ležeschje thorny hľcžez, kotryž mējeschje wjeľe čžěpjecž. Ssmilna křotra pschistupi kř jeľo křžu a kř woprašća: „Schto mōžu sa Tebe čžinicž, mój maľny?“

„Wobhľadaj jenož pschěčžěľniwje na mnje!“ wotmolwi hľč. —

Wo žyľym ľecž kř sažo hody. A doľeľž kř sažo hody, njedyrbjaľ Ty to tomu, sa kotrehož žaneho pschěčžěľniweho pohladnjenja sa žyľe ľeto njemējeschje, popšćecž něťľe hody

pšhecželneho pohladnjenja? Pohladaj t žlobikej! Hdnž tam pohladawšči nimaš pšhecželneho pohladanja ša teho, kiž i Tobu duzy po puczu, klušes do tnych, kiž i widžazymaj mocžomaj njewidža, abo možes tež prajicž: do tnych, kotryhž je šty ham jasklepil.

A mēniš Ty, so to i pšhecželniwym kłowom šhto hinat?

A mēniš Ty, so to i pšhecželniwym skutkom niz tač?

Pohladajmy na Jesuža, kiž spoczałt a kōnz našheje wēry — a — našhego wērneho šboža!

Jandželki mjes šobu.

„Čiškinko, haj pētny čišinko!“ —

Macž je male Jesuž-džeczatko

Do žlobika spintacž položila;

Mucžna je nētk pichi nim podrēmnyla. —

Eswowej wōczicžny je jandželiko džeczatko,

Jajnej widžecžny je sawodželo drēmajo. —

Čižo po palčikach tupotajcže,

Žlobika šo nētk tač njedōtkajcže!

Chžemy zuni kērlušt šanošchowacž,

Esončž i nim lubom' džecžny swubudžowacž!

Se spewcžkom njedž šyncži hrōdžicžka

Tač, kač rad to luby Bōh našy ma!

Spintaj kłōdny, Jesuško Ty mačny,

Wumōžniko wērnny, prawny!

Spintaj derje, nōz tu je a čzma,

Šwēda pač Či šwēczi jajna kłēborna.

Nan a macž tu štražujetaj Tebie,

Njehladajo šwojeho a šebje.

Bōh Knjes šam Twōj wožud wē,

Jōn Či šobu do žlobika kładžejše. —

Woč a wožot šo tač špodžiwataj

A tu škoro njednychataj,

Šladataj na maču drohotku,

Kiž šo klyšcžni tač we žlobiku.

Spintaj, Jesuško, tu hacž do ranja,

Wotucž, hdnž šo minyč je čzač španja,

Jandželki tu wotēndu,

Spewacž haleluja na njebju. L.

Sven Šedin šwjeczi hody.

Eswētašlamny Sven Šedin bē w Wifškej duzy po puczu. Wōn piše wo tym mjes druhim šcžehowaze:

„Dočonjawschi šwoje džela chžny tola šnajmještja nē-
tač hodny šwjecžicž. Robert bē nēhdže 40 šwēcžkownych kōncž-
kow nahromadžil a šthowal. Tute šestajachmy na kistu a je
šajšwēcžichmy. Wšchēch kłūžomnikow no to namōtwichmy, šo
pšhed štanom jēyndacž. Jako nadobo sawēšt štana šbēžech-
my, džiwachu šo woni jara na telko tražnosčzi šwētkla. Wo-
ni dōndžechu po piščczalki a tnygle — tute bēchu jim hūbory
— a šapocžachu spewacž a rejwacž... Lamaištojo šanješechu
špew t čžescži šwojeho kłōschtra Tapši-tunpo. Jako bē wšcho
čžicho, čžitach ja te bibliške tekstny, kotrež šo patoržizu wje-
čžor čžitaja we wšchitlich žyrtwjach Šchwjedštjeje a žyheho dal-
šheho kšchescžijanskeho šwēta.“

Tač šwjecžeshe tutōn tač kławšeny wēdomnoštnik hodny. Wōn šo njehašbowashe jako šyn nordišteho luda a jako wu-
čženy a muž, kiž telko wohladač a telko našhonik, hodny šwje-
czicž i tymi kłowami, i kotrymiž je mali a wulzy kšchescžije-
njo wšchudže po žytnym šwēcže šwjecža. A hiščcže nēšhto. Wōn bu šdobom pšhed šwojim pōhanškim pšchewodom mižto-
nar hodowneho Šbōžnika.

Se Šerbow a i daloka.

Do wožadow a do domišny pšchikhadžejja nētkle na šwia-
tnych dnjach našchi młodži, kiž we wōjštu abo w džekawej kłūž-
bje šu a hušto doščž daloko wot domišny pšchewwaja. To je
wješeke pola nich a pola tnych, kiž w domišnje. Tež našhe to-
pjenko jich wutrobnje do domišny wita a pšheje jim a jich
pšchiwuwnym radoščziwe, šbožowne šwjate dny, kotrež njedž
wšchēch šjednocža kač w šwojbnym domje tač w Božim domje
pšhed Bohom a pšchi Božim kłowje pod Božeho džēščžownym
šhtomom.

Bibliški pucžnik.

Njēdzela po hodžoch, 27. hodownika: Wuštnišy mje,
Knježe, wuštnišy mje, šo by tōn lud šhonik, šo ty, Knje.e, Bōh
šy, šo šy ty jich wutrobu šažo wobrocžil. 1. Kral. 18, 37.
— Šlaj, tudny je wasch Bōh! Wasch šrednik je na šwēczi, a
lēkar čžlowškich džecžni, wōn šam chže čžerpicž wšcho, to Bože
jehnjatko. Nētk knježicž dnybi hnada, wōn podteptacž chže
hada, wōn myšli na wšchitlich, a wušwobodži jich wot hrēcha
šmjercže, hele, wōn t temu pšchindže dele; wōn je najlēpšchi
džel, šo, Jesu, na mni šmil! (Domasčka). — Jan. 1, 1—5.
— Psalm 103, 1—18.

Pōndžela, 28. hodownika: Božo, ty šy mōj Bōh, rano
wotucžu ja t tebi; mojej dušchi chže šo picž po tebi. Psalm 63,
2. — K. 478, 4. — Psalm 149. — Ješ. 33, 13—24.

Wutora, 29. hodownika: Šlupi rjeknu we šwojei wutro-
bje: Bōh njeje. Psalm 14, 1. — K. 315, 1. — 1. Tim. 2,
1—7. — Ješ. 35.

Šerjeda, 30. hodownika: Knježe, našy Božo, na naš
šu drušny knježa knježili, dnžli ty; ale my tola na tebe
šameho špominamy a na twoje, mjeno. Ješ. 26, 13. — K.
323. — 1. Tim. 3, 14—4, 10. — Ješ. 63, 7—16.

Šhtwōrtk, 31. hodownika: Njebōj šo, ja šym tōn prēni
a pšledni a tōn žiwny. Šjewj. Jan. 1, 17—18. Nētk štare
lēto šajšhto je, my, Ješom Khršcžcže, kłwalmy čže, šo ty nam
i wulkej štrachoty to lēto hnadnje pomhač šy. K. 54, 1. —
1. Tim. 6, 6—21. — Psalm 90.

Nowe lēto 1937. Jesuža šej wušwolmy, w šapocžatku
noweho lēta, jeho mjeno trjebamy ša šchit w bitwje tutoh'
šwēta. W jeho lubnym towarštwje šawōštamy wobštajnje.
K. 51, 1.

Pjatt, 1. januara: Mi je data wšchitka mōž we njebje-
kach a na šemi. Math. 28, 18. Luk. 2, 21. — Psalm 121.

Šsobota, 2. januara: Njebōj šo; jenož wēr! Mart. 5,
56. — Romšt. 8, 24—32. — Psalm 73, 23—28. — Pod two-
jej ždyn hnadu mam ja pšhed wšhej šwadu dobre pšchikryče.
Njedž wšhač šty duš ruje, njeschecžel njedž šchcžuje, Jesuž
pomha mi; hdnž by wšcho šo klyškato hdnž mje hrēch a hela
šrudži, Jesuž pomha wšchudže. K. 429, 2.

Wištowanje.

Wšchēm šobudželacžetkam a šobudželacžerjam pšhejemny
žohnowane, wješeke šwjate dny a žohnowane, štrowe nowe
lēto. Bōh tōn Knjes chžny to Wam hnadnje špožcžicž. Do
tutnych pšhecžow wobšamknjemny wšchē čžitarki a wšchēch čžita-
rijow. Pomhaj Bōh Wam a nam.

Sa . januara (Nowe lēto): B . . z w B. (hacž do 28. 12.
rano šapōžkacž!) — Sa 10. januara (Epiphanyas) poštaji t.
w. f. S.

Wobras w džēžnišchim čžikle: Šherl Bilderdienšt.